

ДЖАЯНТ НАРЛИКАР ЗЕЛЕНИТЕ НАШЕСТВЕНИЦИ

Превод от английски: Александър Хрусанов, 1986

chitanka.info

Том Рорич погледна арматурното табло и направи изчисление наум — още шестдесет дълги километра до Ел Пасо. Едно е да прочетеш в географския справочник, че Тексас е огромен щат, а друго да го прекосиш с автомобил. Макар в миналото Том да беше карал хиляди километри, днес изпитваше нужда от нещо, което да облекчи монотонността на карането по правата автомагистрала. Дори околният пейзаж не предлагаше вариации на темата от открити, огромни пространства без почти никакви човешки жилища.

През последния час умората му бе станала непоносима. Той трябваше на всяка цена да стигне Ел Пасо, преди да падне нощта, така че мислите за храна и почивка можеха да почакаат дотогава. Но дали въобще щеше да стигне? Все повече се съмняваше в способността си да се съсредоточава върху шофирането. Дали да не спре за малко и да подремне десетина минути? Ами ако заспи дълбоко и се събуди твърде късно?

Внезапно обстоятелствата решиха вместо него. Не бе забелязал един лек завой на пътя и с подскок колата се озова върху мекия банкет на автомагистралата. Там обяви себе си за временно неспособен да управлява автомобил и спря на банкета.

Смраченото небе на запад беше изрисувано с великолепни цветове. Напомни му за множеството „каубойски“ филми, които бе гледал като ученик — героите яздеха през огромни пустинни прерии към залеза. Трудно му беше да повярва, че това е действителност, че все още съществуват такива места на Земята. Още по-трудно бе да се повярва, ако човек само преди седмица бе карал кола в Манхатън през върховите часове. Защо да не си представи, че е бил отнесен на друга планета? Та нали Том си падаше по научната фантастика! Сред тази неземна обстановка той отпусна въображението си...

Космически кораби с непозната конструкция... странни извънземни същества... Напреднала свръхцивилизация... дали наистина съществуваха подобни неща? Или човекът е сам във Вселената, както Том беше сам в това огромно пространство?

Внезапно Том съзна, че не е сам. Той забеляза едно белезникаво петно върху западния хоризонт. Дали не беше Венера, която залязва след Слънцето?... Но петното започна да се увеличава. На уморения му мозък това се стори странно, после той си каза, че каквото и да е, то се приближава. Колко ли беше голямо?

За първи път в живота си Том разбра колко трудно е да прецениш точните размери на даден предмет в пространство без ориентири. Дали не беше повреден самолет, който се готви да кацне принудително? Но пък височината на „предмета“ не намаляваше — а когато се приближи, съвсем не му заприлича на самолет.

С приближаването на странния предмет Том дочу някакъв странен звук — звук, който ставаше все по-нетърпим за ушите. Том влезе в колата и вдигна всички прозорци. Силата на звука намаля, но тогава Том разбра, че не го безпокои силата, а пискливостта му.

Последното съзнателно усилие, когато се отпусна в седалката, беше да потърси отчаяно парче мека хартия, за да запуши ушите си.

Когато Шива слезе от автобуса на Държавната транспортна компания и се отправи към фермата си, той едва можеше да върви. Денят бе започнал добре в Сатара и той неочаквано бе спечелил на комар след многомесечни безполезни усилия. За съжаление бе предпочел да превърне цялата си наличност в течности и я бе изпил.

Затова, когато кондукторът го избута внимателно от автобуса, Шива реши да икономиса малко от ходенето. Той знаеше една пряка пътека, която щеше да му спести около един километър. Преди често бе минавал по нея, но само през деня. Ако не беше толкова пиян, едва ли щеше да тръгне по пътеката в безлунна нощ. Защото жителите на селото бяха убедени, че по нея бродят привидения.

Но тази нощ Шива не го беше страх — резултат от изпития алкохол. Той се запрепъва по пътеката с единствената цел да стигне колкото е възможно по-скоро до фермата си.

— ... — изпсува тихичко Шива, когато се блъсна в нещо. Кой би могъл да минава по тази забравена от хората и бога пътека по това време на нощта?

По този въпрос Шива не остана да чака отговор. Блесна внезапна светлина и Шива видя в какво се е блъснал. А онова, което видя, го накара веднага да изтрезнее. Беше се блъснал в човек, но целия зелен. Докато Шива го гледаше, той се освети и се заиздига в небето. Когато Шива вдигна поглед, за да проследи къде отива „онова“, той видя космически кораб с необичаен вид. Шива беше прекалено уплашен, за

да извика. Долови, че откъм кораба се разнася някакъв странен звук и от него го заболяха ушите. После престана да усеща каквото и да било.

Никой не знаеше истинското ѝ име — всички я наричаха сестра Мария. Беше монахиня в един манастир в Сицилия. Знаеше се, че е глухоняма още от деня, когато я бяха оставили пред портата на манастира. Но тя лесно се разбираше с хората с красивия си почерк и картинките, които сполучливо рисуваше. Беше необичайно за Мария — скромно и срамежливо момиче, да моли за среща с игуменката. Както обикновено след вечерната молитва, Мария бе излязла на разходка; когато се върна, тя изглеждаше силно възбудена.

— Какво има, мое дете? — попита игуменката кротко. Тя подаде на Мария бележник и молив.

Мария имаше много неща за разказване. Тя нарисова няколко картини и написа няколко реда. Игуменката се взираше в листовете с растящо недоверие. Но всички знаеха, че Мария не дава простор на въображението си. Трябваше да има нещо вярно в онова, което беше видяла и ѝ съобщаваше. Какво означаваше то? Игуменката стисна здраво кръста, докато я разпитваше.

Приемът беше в разгара си. Учени от центъра за космически полети „Годард“ на НАСА и от Мерилендския университет се бяха събрали в жилището на Роджър Бъкланд, за да го изпратят.

Роджър Бъкланд беше сред най-известните от новото поколение учени, израснали с космическите проекти на НАСА. За едно десетилетие той си бе изградил авторитет и сега беше сред най-търсените учени за всеки нов проект. Роджър беше сред малкото, които можеха да се откажат от привлекателен проект заради вече поети други задължения. Всеки път, когато приемаше ново назначение, Роджър промърморваше: „Това е последният ми научен проект! След него ще се занимавам само с голф и ветроходство!“ Но колегите му знаеха, че подобно решение траеше съботата и неделята. Следващия понеделник Роджър отново беше на работното си място.

— Мога да се обзаложа със сигурност, Роджър, че този път ще те видим отново на работа след двумесечна почивка! — обади се един от

колегите му, докато отпиваше от чаша с мартини. Той нямаше нищо против изпращанията, особено когато бяха придружавани от приеми.

— Но, Джон, да предположим, че въобще не се върна от сегашното ми назначение? Какво ще стане с обзалагането ти? — попита го Роджър с весел блясък в очите.

— Няма да ни огрее такова щастие! Сигурни сме, че ще се върнеш като бумеранг... Всъщност сега космическите пътешествия са най-сигурният превоз.

— Да, странно, нали? — съгласи се друг учен. — Пътуването в космоса е по-сигурно, отколкото със самолет, а пък то е по-сигурно, отколкото да пътуваш с кола...

— А като продължим разсъждениято до логичния му завършек, най-опасният начин за придвижване е да вървиш пеша, да прекосиш улицата. Ако не вярвате, опитайте се да прекосите някоя улица в Бомбай — подхвърли Уили Боунс, който току-що се бе върнал от Индия.

Кумар Марате, бивш жител на Бомбай, сметна, че трябва да изясни нещата.

— Уили, ти забравяш нещо важно! Пешеходните пътеки в Бомбай са само козметика. Никой шофьор няма да спре, за да даде път на пешеходец, който минава по тях. Вие западните невежи не знаете този прост факт.

Докато всички се смееха, Боунс установи, че Роджър не е така весел, както обикновено. Уили Боунс не беше учен; присъстваше на приема, защото бе отседнал при Роджър. Но да наблюдава хората беше част от работата на Уили...

Към два часа след полунощ и последният гост си отиде. Роджър нареди в машината за миене на съдове десет мръсни чаши и върна бутилките в касата.

— Чисто или с мляко? — Уили не бе седял със скръстени ръце. Беше приготвил кафе, за което знаеше, че ще достави удоволствие не само на него, но и на Роджър.

— Чисто. Благодаря. — Роджър взе чашата и се отпусна в канапето.

Уили седна на люлеещия се стол. Отпи от кафето, облегна се назад и зададе въпроса, който отдавна искаше да му зададе.

— А сега, Роджър, кажи ми. Защо учен, специалист по космоса, се нуждае от агент на ФБР?

Последва мълчание от няколко мига, докато Роджър отпи от кафето си. Той сякаш не знаеше как да започне. Уили чакаше търпеливо.

— Уили — поде накрая Роджър, — знаеш, че днешният прием беше своеобразен начин да се сбогувам с колегите, защото заминавам с мисия в космоса.

— Но това не е нещо ново! Дори аз като външно лице разбрах, че те го приемат по-скоро като „довиждане“, отколкото като „сбогом“. Все пак не е първото ти пътуване.

— Вярно е, но съм убеден, че ще е последното. — Като видя израза на неверие върху лицето на Уили, Роджър стана, отвори едно чекмедже на бюрото си и трупна пред Уили дебела папка.

Уили отвори папката и видя, че в нея има изрезки от вестници. „Летяща чиния, видяна в Тексас“, „Селянин в Индия срещнал зелени хора“, „Италианска калугерка разговаряла с ангели“...

— Откога си започнал да вярваш на подобни глупости? — Боунс знаеше, че приятелят му от детски години се отнася със здравословен скептицизъм към летящите чинии и други подобни паранормални явления.

— Уили — отвърна сериозно Роджър, — както ти е известно, аз не вярвам в подобни непотвърдени съобщения. В миналото имаше много случаи, когато публично съм опровергавал твърдения на налудничави хора, че са видели или са срещали извънземни същества.

— Зная, Роджър, но...

Роджър беше твърде възбуден, за да остави Уили да говори.

— Цялата мания на летящите чинии започна още през 1947 г., когато любителят пилот Кенет Арнолд съобщи, че е видял някакви летящи тела с формата на „чиния“ да преследват самолета му... Това стана причина за цяла лавина от твърдения...

Докато Роджър млъкна, за да отпие от кафето, Уили успя да вмъкне една реплика.

— Зная, но тези твърдения бяха разследвани от учени и отхвърлени...

— Точно така. Проектът „Синя книга“, проектът „Знак“... толкова много подробни разследвания. И какво показаха те?... Нищо.

Всъщност нищо, което да подкрепи първоначалните твърдения, че Неразпознатият летящ обект (НЛО) е с извънземен произход. Хората често взимат Венера за НЛО. Някои летящи чинии може дори да са произведени от човешка ръка — самолети или космически кораби. Някои хора са се объркали от оптически измами. Други са налудничави и не може да им се вярва... А е и голям броят на свидетелите, които подправят различни доказателства.

— Да, Роджър, следя този спор като неспециалист и съм напълно съгласен с теб. Точно затова съм изненадан, че се отнасяш сериозно към подобни съобщения — продължи Боунс, вече твърдо решен да се намеси в монолога. — Да вземем например инцидента в Тексас. Свидетелят е признал, че е бил много уморен и замаян. Индийският селянин явно е бил пиян... Що се отнася до сестра Мария, не зная доколко може да ѝ се вярва... Същият проблем за достоверността възниква и когато разглеждаме съобщенията от Мексико, Кампучия и Австралия. Явно, след като ми ги показваш, във всичко това има нещо неясно.

— Прав си, Уили. Никое от тези съобщения не е убедително. Свидетелите едва ли биха издържали обикновен съдебен разпит. Но има нещо друго. — Роджър отиде до бюрото, отключи едно чекмедже и от него извади плик с надпис „СТРОГО СЕКРЕТНО“. Отвори го и измъкна една снимка.

Уили заразглежда снимката, отначало с невъоръжено око, а после с лупата, която носеше в джоба си. Роджър го гледаше развеселен и очакваше реакцията му. Тя не се забави. Уили подсвирна.

— Онова, което виждаш през лупата, ние сме го разглеждали през микроскоп, свързан с компютър. Но сигурно си схванал най-важното.

— Откъде си я взел тази снимка?

— Тя е била предадена от Дик Фрост, а той я е заснел по време на космически полет. Вероятно това е последното начинание в живота му, защото не знаем какво е станало с него и с кораба му.

— Хайде де! Не може да изчезне цял космически кораб и никой нищо да не знае. Не си спомням да съм чел за подобно произшествие.

Уили явно беше изненадан. Роджър кимна с глава.

— Не би трябвало да ти разправам всичко това, защото се пази в тайна. Но това е четвъртият кораб, който изчезва. Първият

принадлежеше на военните, вторият на ЦРУ, а третият летеше с научна цел. Фрост бе изпратен да издири какво се е случило с третия космически кораб. Беше му наредено да предава по телевизията образи на всичко, което му се стори необичайно. Предаването на снимки става автоматично, като се натисне едно копче — в случай, че наблюдателят не може сам да се справи... И точно така е станало. Фрост е имал около пет секунди, за да действа по собствена воля. Натиснал копчето, докато се опитвал да предаде някакво съобщение на глас. В резултат бяха получени близо стотина снимки, подобни на тази — заключи Роджър.

— А съобщението? Какво е казал Фрост? — попита Уили заинтригуван.

— Уили, ти ме попита за какво му е нужен агент на ФБР на учен като мен. Ето ти отговора. Последните и единствени думи на Фрост бяха: „Космически кораб... от него излизат зелени хора... но...“

Уили запали лулата си. За него това беше сложен ритуал, който му помагаше, когато искаше да помисли. След като привърши ритуала и изпусна няколко колелца дим във въздуха, той каза:

— Какъв човек е този Фрост? Има ли разпалено въображение?

— По-добре ще е да се използва минало време, защото не бих могъл да повярвам, че е още жив, където и да се намира... Не, не мога да кажа, че имаше развинута фантазия. Беше съвсем практичен човек. Изпълняваше всичко, което му се нареди, и то съвсем ефикасно. Но никога не очаквахме да ни предлага оригинални идеи — обясни Роджър.

— В общество като нашето такива произшествия не могат дълго да се запазят в тайна. Това ще даде добри доводи на сенатора Блукман — ухили се Уили.

Сенаторът Блукман упорито твърдеше, че НЛО са пример за извънземна намеса в земните дела. Непрестанно обвиняваше учените, че крият доказателствата, за да заблуждават обикновените хора.

— Вярно е! Последното ни усилие е моята мисия — отивам да разбера какво е станало с Фрост. С мен ще летят петима помощници. Ако и ние не се върнем...

— Тогава ще трябва да се отвори кутията на Пандора въпреки опасността от Блукман — прекъсна го Уили. — Но кажи ти какво мислиш за всичко това, Роджър?

— Уили, повиках те за съвет, защото не мога нищо да разбера. Изглежда, че тези зелени хора са плъзнали по цялата Земя и над атмосферата ѝ. До случката с Фрост аз смятах, че всичко е обичайната нелепост на НЛО. Но ти видя снимката. На нея ясно се виждат малки зелени човечета около космически кораб с формата на пура. Снимката не е художническа импресия, нарисувана от калугерка с разпалено въображение. Тя е рожба на електрониката и не е могла да бъде фалшифицирана. Нито пък Фрост е бил пиан или с разстроена нервна система. Следящите апарати на Земята са записали състоянието на нервната му система и то е било напълно нормално... Не... мен обаче ме озадачава последната му дума „но“. Явно нещо се е усъмнил в онова, което е видял. Какво е било то?

— Целият ми опит, придобит от реални престъпления, е на твое разположение, Роджър. Ще се опитам да помисля по проблема, но имай предвид, че не храня голяма надежда. Все пак, ако ми хрумне нещо интересно, как да се свържа с теб? — Уили Боунс извади бележника си, за да запише необходимата информация.

— Ето тук един секретен телефонен номер — Роджър му даде номера и продължи. — Обади се на този номер и попитай за мистър Б. Той е шефът ми, макар никога да не съм го виждал; дори не зная кой е. Но ако имаш някои предложения, той ще вземе необходимите мерки.

— Роджър, искам да те помоля за нещо — Уили погледна снимката. Роджър му я подаде, без да каже нещо.

На следващия ден Уили се върна у дома си, без да е научил нещо повече за зелените хора. Също като Роджър той не можеше да повярва, че те са извънземни същества. Но тогава как да се отхвърлят доказателствата, събрани в различни краища на планетата? И преди всичко, как можеше да се обясни снимката, направена от Фрост?

Той бе чувал за фалшифицирани снимки на НЛО, които по-късно са били разобличавани. Но тази снимка бе направена от специалист на НАСА и след това обработена в лабораториите на управлението от опитни специалисти. Нямаше никакво съмнение в автентичността на снимката.

Въпреки това Уили реши да получи и друго мнение. Тъй като снимката беше строго секретна, той не можеше да пита колегите си,

специалисти от ФБР; още повече че не би могъл въобще да обясни как се е добрал до нея. Затова реши да я даде за оценка на свой доверен приятел, специалист в тази област.

Джордж Болдуин беше съвсем подходящ за тази цел. Като астроном, който използва електронни устройства, за да извлече и последната троха информация, получавана през телескопа, за галактики, квазари и какво ли не, Джордж несъмнено щеше да му помогне. Уили се обади по телефона на Джордж в лабораторията му на западния бряг.

— Джордж, обажда ти се Уили Боунс... Здравей. Слушай, можеш ли да провериш една снимка? Много срочно е.

— Всичките ти задачи са все по спешност. Днес отивам в Паломар за наблюдения, ще остана там две нощи. После тръгвам на екскурзия в Мексико.

— Забрави екскурзията. Ще се срещнем след два дни в Лос Анжелос — Уили веднага прекъсна разговора, за да не даде време на Джордж да протестира.

Уили направи една бърза сметка. Корабът на Роджър щеше да излезе от Кейп Канаверал след десет дни. Два дни вече бяха изгубени заради наблюденията на Джордж. Оставаха осем дни. Трябваше му един ден, за да се свърже с мистър Б и да го уведоми какво е открил. Така че имаше точно една седмица, за да изясни фактите.

Два дни по-късно той завари Джордж в лабораторията му с натежали за сън очи. След като привършиха с предварителните поздравии и ругатни, Уили му показа снимката. Беше се погрижил да изтрие официалните печати на гърба ѝ.

— Това е някаква шега. Можеш да изпратиш тази снимка в списание за научна фантастика — оплака се Джордж.

— Хайде да видим какво ще установиш! Дали е научна фантастика, или факт? Фалшифицирана или истинска? Много неща зависят от това, Джордж...

— Тази снимка не е направена с обикновена камера, а по електронен път. Разбира се, няма нужда да ти го казвам! Но в нея може да има нещо повече, отколкото се вижда на пръв поглед. Какво точно те интересува? — попита Джордж.

— Де да знаех! Явно ще трябва да изследваш най-внимателно всеки квадратен милиметър от снимката. Колко време мислиш, че ще

ти отнеме? — попита го Уили загрижено.

— Една седмица. Може и по-малко, ако не спя нормално — отвърна Джордж.

Уили се усмихна и извади шишенце с таблетки.

— Това лекарство гарантирано ще намали нуждата ти от сън наполовина. Ще си доспиш, след като свършиш работа.

Джордж беше известен като методичен човек, но Уили за пръв път го наблюдаваше как работи. И той остана изненадан от високата разрешителна способност на неговите уреди. Уили различаваше дори отделните пръсти от ръцете на зелените хора.

— Има ли много такива уреди в света? — попита Уили възхитен.

— Не зная да съществуват други. Този съм го направил сам — уведоми го Джордж.

Въпреки големия си опит Джордж не можеше да преустанови неспирния бяг на времето. Часовете преминаваха в дни и скоро седмицата, с която разполагаше Уили, наближи своя край. Но той не бе успял да открие нищо съществено в снимката, което да обясни последното „но“ на Фрост. И нямаше нищо, което да съобщи на мистър Б.

На седмия ден лабораторията посети един малък гост. Беше десетгодишният син на Джордж Болдуин. Синчето беше умно и много любопитно. Непрекъснато задаваше на Уили въпроси, на които той трудно намираще отговор. В една от редките паузи Уили успя на своя ред да го попита:

— Джордж-младши, искам да ти задам един въпрос. Защо дойде точно днес и колко време ще се навърташ насам?

— Това са два въпроса — отвърна момчето. — Дойдох да помогна на татко и ще остана, докато си свърши работата. Защото след това ще го взема да тръгнем на екскурзия. И без това закъсняхме с една седмица.

Привечер Джордж най-после привърши. Повика Уили пред компютърния терминал и му обясни как да борави с него.

— Сега можеш да изискаш всяка част от снимката да се появи върху екрана и да я увеличиш в границите на възможностите на компютъра. Цялата информация, която успях да извлека, съм я записал на лента. Желая ти щастие!

Джордж отиде да се измие и Уили се почувства разочарован. Знаеше, че няма да открие нищо забележително — та нали Джордж щеше да забележи, ако имаше нещо необичайно! Въпреки това той се зае с устройството не толкова, за да издири нещо, колкото за да задоволи любопитството на Джордж-младши. Скоро момчето окупира клавиатурата и започна да премества по екрана различни части на снимката, като от време на време възкликваше: „Охо!“, „Дали са истински тия зелени хора?“, „Виж какъв кораб!“... и така нататък.

— Виж, този човек яде кюфте — викна внезапно Джордж-младши. — И на мен ми се прияде.

„Типично американско момче“, помисли си Уили, който ненавиждаше кюфтетата и други подобни „бързи“ храни... но после долови значението на неговото откритие. Той се втурна към терминала и почти изблъска от него момчето.

— Къде? Къде го видя?

Момчето посочи един от зелените хора, който дъвчеше нещо като сандвич. Уили увеличи тази част на снимката, докато сандвичът се видя отчетливо.

— Мен не можеш ме излъга! Веднага разпознах голямото кюфте — рече самодоволно Джордж-младши.

— В този случай, момко, ти разреши един мой голям проблем. Ако се окаже, че си прав, заслужаваш не едно, а две големи кюфтета — за първи път през изтеклата седмица Уили се почувства доволен.

Докато седеше в креслото на самолета по последната отсечка от полета от Лос Анжелос до Вашингтон, Уили премисляше събитията през последните три часа... как бяха уведомили Джордж за откритието на сина му, когато излезе от банята, как той веднага долови значимостта на откритието и накрая измъкна на екрана силно увеличен образ на сандвича и Джордж-младши потвърди, че е с голямо кюфте, как телефонира на мистър Б и как му намериха място в този последен полет, макар че всички места бяха продадени...

Така че зелените хора не бяха извънземни същества. Бяха американци. Може би нов тип гангстери, които използваха учени и изнудваха правителства? Но какво вършеха из цялата планета? Може би мистър Б щеше да хвърли някаква светлина върху загадката.

На летището в Далас го посрещна младеж с пъстроцветна връзка, съвпадащ с описанието, което му бе дал по телефона мистър Б.

— Казвам се Джонатан — представи се той.

— Аз съм Уили.

— Да вървим. Мистър Б ни чака. — Джонатан взе куфара на Уили и го отведе към една лимузина с тъмен цвят и шофьор в униформа.

— Странна кола! — възкликна Уили, когато се качи. Макар отвън да се виждаше в колата, той не можеше да види нищо, докато тя се носеше по автомагистралата.

— Мистър Б е стеснителен човек. Не желае да се знае къде работи — обясни Джонатан.

Уили познаваше много добре околностите на Вашингтон и се опита да си представи маршрута им. Когато излязоха на околоръстния път, завиха към Вирджиния. Но след това шофьорът направи толкова много завои, че накрая Уили се отказа. Автомобилът спря в един подземен паркинг съвсем близо до асансьора. Джонатан набързо вмъкна Уили в кабината му и не му позволи да се огледа. Излязоха от асансьора на дванадесетия етаж.

Тръгнаха по коридора и след малко Джонатан почука на една най-обикновена врата, върху която бе гравирана буквата „Б“.

Вратата се отвори. Джонатан леко побутна Уили да влезе и затвори вратата отвън. Уили се огледа очаквателно, но остана разочарован. Стаята беше празна.

В нея имаше маса и един стол пред нея. Уили се чудеше как да постъпи, когато чу иззад масата да се разнасят следните думи:

— Уили, моля ви, седнете.

Вероятно високоговорител, скрит зад масата; така си го обясни Уили, когато седна и зачака по-нататъшните събития.

— Моля да ме извините за изключителната стеснителност, която не ми позволява да се срещна с вас лично. Но аз ви виждам много добре. Ако искате да ми покажете нещо, моля ви, поставете го върху масата — гласът беше равномерен.

— Мистър Б, искам да ви съобщя нещо, което може да спести ненужно пътешествие на Роджър Бъкланд и да спаси живота му. — Уили говореше напрегнато, но гласът на мистър Б не изрази изненада.

— Моля, продължавайте, слушам ви. Ако ме убедите, че разполагате с важна информация, мога да спра експедицията в космоса дори сега.

— Роджър ми разправи за нахлуването на зелени хора. Събщи ми, че утре излита, за да разбере истината за тях. Какво представляват. От коя далечна планета идват. Но той ме помоли да разследвам случая независимо от него. Даде ми една снимка, направена от Дик Фрост — Уили искаше да продължи, но го прекъснаха.

— Сериозно нарушение на доверието. Роджър не би трябвало да разкрива секретна информация. Но няма значение. Предполагам, че той ви е дал телефонния ми номер. Какво открихте?

— Накарах един специалист да анализира снимката. И може би открихме нещо, което вашите хора не са забелязали. — Уили постави снимката на масата и обясни как е бил извършен анализът. После заключи: — Фактът, че един от населяващите загадъчния космически кораб хора яде типична боклучава американска храна, явно установява, че агресорите са от нашата планета и вероятно от собствената ни страна. Изглежда, отвличат учените и техниците ни с явно нечестни цели. Затова моят съвет е да не изпращате утре още една група учени. По-добре е да изпратите въоръжен отряд, който да залови бандитите.

Последва продължителна пауза, по време на която мистър Б обмисляше думите му. Накрая той каза:

— Поздравявам ви, Уили! Вие разкрихте една голяма загадка. Разбира се, трябва да спра мисията на Роджър. Но искам да ви отдам заслуженото. Моля, почакайте отвън, докато уредя пътуването ви до Флорида. Трябва да отидете там и да разкажете на Роджър какво сте открил.

За първи път, откакто бе напуснал жилището на Роджър, Уили въздъхна с облекчение.

Мистър Б остави слушалката на черния си телефон. По този телефон се свързваше с помощниците си и току-що бе наредил на Джонатан какво да прави. После вдигна слушалката на зеления телефон. На бюрото му имаше още един апарат — червен.

— Мистър А? — попита той с уважение в гласа.

— Здравей, Б. Как вървят нещата? Всичко готово ли е?

— Да, всичко е наред, но се появи един проблем. Току-що ме посети Уили Боунс, агент на ФБР. Той открил, че зелените хора са от нашата страна.

По телефона се разнесе ругатня. Но мистър А знаеше да се сдържа. Той попита за подробности. Когато чу какво е казал Уили на мистър Б, той продължи:

— Сигурно е бил Майк! Той умира за подобна храна. Миналия месец го видях да яде кюфтета и не можах да ги изброя. Все казваше, че от още едно няма да му стане нищо... Изглежда е изял едно излишно кюфте.

— А какво да правим сега? — попита със съжаление в гласа мистър Б. — Изглежда, нашите планове за наблюдение на целия свят се провалят! И то след като всичко беше тръгнало толкова добре.

След отвличането на Роджър и екипажа му щеше да настъпи уплаха и сенаторът Блакман щеше да вдигне голям шум. Това бе предвидено и дори бе подготвено разследване. На следствието видни учени щяха да потвърдят, че няма извънземни хора. През цялото време зелените хора щяха да продължават шпионската си мисия необезпокоявани. Толкова добър план... провален заради лакомията на Майк, който не може да живее без кюфтета!

— Б, планът все още не е провален — подхвърли мистър А.

— Как да продължаваме, ако Уили се разприказва? Той сега е на път за Флорида.

— Чудесно. Сам щях да препоръчам същото. Ще го изпратим заедно с Роджър в тайната колония. Нека там продължи разследването си.

Мистър Б разбра хитростта. Да се прибави Уили към другите отвлечени учени и никой нищо няма да разбере. Но той отново изпита известно безпокойство и сподели опасенията си с мистър А.

— Възможно ли е страна, която се гордее със свободата на личността, човешките права и т.н., да отвлича собствените си поданици и да ги държи в изолация?

— Една страна не може да бъде обвинена в отвличане, и то на собствените си поданици — отвърна А. — Още повече, че учените и техниците, които изолирахме, си живеят добре и работят върху проблемите на сигурността. След десет години, когато завърши проектът, ще ги върнем.

Б остана доволен. Все пак това бе единственият начин да се продължи проектът, в който участваха най-големите умове на страната. Нямаше да предизвикат съмнение извън САЩ. А той знаеше, че отвлечените учени работеха с удоволствие. Дори Фрост бе поел новата си работа с ентузиазъм. Б въздъхна и си каза, че щом се налага, ще трябва да постъпва по този начин. Самият той навремето беше учен и сега му ставаше тъжно, когато виждаше как учените се използват като пионки за политически цели. Но той не можеше с нищо да предотврати това. Затова попита:

— Но как да разрешим един проблем?

— Какъв проблем? — заинтересува се мистър А.

— Уили не работи в моята организация. Трябва ми разрешение от високо място, за да бъде отвлечен.

— Ще го уредя. Довиждане — отвърна мистър А.

Когато остави слушалката на зеления телефон, мистър Б се сбогува и с Уили. Знаеше колко бързо работи мистър А и затова очакваше скоро да се случи нещо. Но остана разочарован. Червеният телефон на бюрото му извънтя.

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр.17-18/1986 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.